

ikke blot finde, at det var en i og for sig rigtig Forandring, men endog en Forandring, der var til en vis Grad paatrængende ved hvad der er foregaaet i de senere Aar. Der er nemlig opstaaet en meget stor Uforholdsmæssighed i visse Justitsembeders Indtægter i Sammenligning med andre Embeder, der forøger den Betænkelighed, der fremkaldes ved selve Lønningssmaaen. Nu kunde det vistnok, da der er bebudet Reform i vort hele Justitsvæsen, dels med Hensyn til fuldkommen Afvikelse af Justittien fra Administrationen, dels med Hensyn til Ordningen af Domstolene i første Instans, forekomme særdeles ønskelig, at det hele Gageringsspørgsmaal først blev foretaget i Forbindelse med disse Reforme. I sig selv vilde dette vistnok have været det Rigtigste, hvis Ministeriet navnlig troede, at Reformerne med Hensyn til hine Gjenstande vare nogenlunde nær foretaaende. Men det Næste maatte være, at hvis man vilde foretage Forandringen af Lønningerne, inden hine Reforme af Justitsvæsenet kom for, saa maatte den hele Anordning af Lønningerne for Justitsembedsmænd ske ved en Lønningsslov for denne Klasse af Embedsmænd. En saadan Lønningsslov maa nemlig anses for at have visse, ikke saa ganske ringe, Bænkkeligheder med Hensyn til Bestemmelsen af Contingenterne, med Hensyn til Bestemmelsen af Godtgjørelsen for Befordringsudgifter, og hvad der ellers hermed staaer i Forbindelse, og man skulde troe, at en saadan almindelig Lønningsslov for Justitsembedsmænd ikke kunde behøve en saa særdeles lang Tid til Udarbejdelse. Hvis man nemlig ikke gaaer ud fra, at en saadan Lønningsslov kan udarbejdes nogenlunde hurtigt, er det et Misgreb, at man vil forsøge paa at gennemføre en saadan Foranstaltning ved enkelte Embeder. Det er nemlig klart, at det er et Misgreb at sætte 3, 4 eller 5 Embedsmænd for et enkelt Aar paa fast

Gage, naar man ikke allerede troer sig at være paa det Rene med Hovedpunkterne, hvorefter de faste Gager og de Bestemmelser, der skulle knytte sig dertil, blive at ordne. Jeg troer, at det for den hele Sags Betragtning, ogsaa paa den Maade, den nu er taget paa, dog bliver at fastholde, at det ikke kan antages at ville kræve meget lang Tid at udarbejde en heel Lønningsslov, eller ogsaa kan man ikke indføre Lønningssforandringer for enkelte Embeder uden med stor Vilkaarlighed. De samme Forudsætninger maa være tilstede for rigtigt at fastsætte Lønninger for 2 eller 3 Embeder, som for alle. Det, der behøves mere for at fastsætte den for alle Gager, er blot statistisk Materiale. Det kan jo ogsaa være, at de Embeder, der tilfældigt blive ledige i det første Aar, og først blive satte paa fast Gage, ere saadanne Embeder, hvis Beskaffenhed ikke lader hele Foranstaltningens Betydning og Følger fremtræde klart, navnlig ikke lader den økonomiske Virkning for Statskassen vise sig, eller lader det fremtræde, hvilke Resourcer der ved denne Forandring vil vindes til andre Reformers Gjennemførelse, og det vil jo i og for sig ikke være af stor Betydning, om denne Forandring af Lønningerne til fast Gage udsættes et Aar, for at den kunde ske ved en almindelig Gage Lov. Reformen vil jo nemlig ikke kunne føres tilende før om et langt Antal Aar, nemlig ikke før alle nuværende Justitsembedsmænd enten ere døde eller befordrede til andre Embeder, der imidlertid ere blevne vacante, og for hvilke Lønningen er fast ansat. Naar der saaledes vil hengaae en lang Række af Aar før Reformen fuldstændigt bliver gennemført, synes det mig ikke meget betænkeligt at vente et Aar, for at kunne begynde den godt og med klar Oversigt over den hele Maade, hvorpaa den skulde gennemføres.